

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I. Deus non vocat indignos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

c Psal. 2. 7.
d Psal. 109.
4*

offerat dona, & sacrificia pro peccatis. Nec quisquam sumit sibi honorem: hunc
sed qui vocatur a Deo tanquam Aaron. Sic & Christus non semetipsum clarificauit
vt Pontifex fieret: sed qui locutus est ad eum: c filius meus es tu, ego hodie genui te.
Quæ admodum & in alio loco dicit: d tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.
In quibus verbis Apostolus formam præscribit subeundi statum Sacerdotij, & Episcopatus: proponens duplex summum Sacerdotium tanquam
exemplar inspiciendum & imitandum: alterum legis antiquæ, quod fuit
Aaron; alterum Nouæ, quod fuit Christi D. N. qui non arbitrari suo
hanc dignitatem sibi usurparunt; sed per vocationem & voluntatem Dei,
qui elegit eos, & ad eam destinauit, vt nullus fidelium temerè audeat statum
adeo Sanctum & honorificum sibi assumere: nisi Deus ipsum vocet,
eligatque ad eum suscipiendum.

§. I. Deus non vocat indignos.

1. Mat. 7. 6.

2. 3. Reg. 13.
13.

FACIAMVS initium ab ijs, qui non vocati à Deo, Statum hunc sibi sumunt: & esse solent triplicis generis: Qui scilicet aut propter improbam suam vitam digni non sunt; aut propter terrenum aliquem ambitionis & cupiditatis finem eum aggrediantur; aut per media iniqua & contra Dei eiusque Ecclesiæ prohibitionem. Vt plurimum autem omnes hi tres defectus simul conueniunt. In primis enim Deus Dominus noster nunquam ad hanc dignitatem vocat manifestè ea indignos; nec eis inspirat, vt eam sibi procurent, aut acceptent; sed potius, vt se subtrahant, & refugiant. Si enim prohibet Ministris Ecclesiæ suæ huiusmodi adeo sacras dignitates indignis conferre: quomodo ipse illis inspirabit, aut eos vocabit ad eas sibi procurandas? si dicit eis: a nolite dare Sanctum canibus; neque mittatis margaritas vestras ante porcos: quomodo ipse homines ad instar canum furentes, aut instar porcorum impios & sordidos impellet, vt dignitatem adeo Sanctam & margaritam adeo preciosam sibi procurerent? Nonne bene ipse Dominus noster peccatores vocare, vt tales esse desinant, & iusti fiant; eos verò, qui spontè & libenter in peccatis suis permanere volunt, non vocat aut eligit ad statum Sacerdotum; qui homines exigit puros, & aptos, qui sint medici peccatorum. Per contemptum narrat scriptura Diuina de improbo Rege Ieroboam: quod b fecerit de nouissimis populi Sacerdotes excelsum: quicumque volebat, implebat manum suam, & fiebat Sacerdos excelsum. Cùm enim optimos eligere debuisset, elegit pessimos: eò quod deprauato suo palato illi magis aridebant: & cùm accedendum fuit ad Sacerdotium ex aliorum electione: quicumque volebat, aperiebat manum suam, vt oleo ungeretur: & sic habebatur Sacerdos. Neque hoc adeo erat mirum: nam quales Dii erant, quibus illi sacrificabant: tales erant & Sacerdotes. & quemadmodum Dii erant falsi, ita eorum Sacer-

dotium falsum erat, & ementitum. Sacerdotes autem veri Dei non sunt eligendi de nouissimis & pessimis populi; sed ex optimis: non spontè & voluntate sua, sed electione Dei, eiusque Ecclesiæ Sacerdotium obire debent. Et quoniam in antiqua lege, vt dictum est, hæreditate accipiebatur officium Sacerdotis, in Tribu Leui & familia Aaron: &, vt plurimum aliqui defectus & Notæ in aliquibus eius familiæ futuri erant, voluit ipsemet Deus id in lege sua exprimi: vt tales à Statu Sacerdotali excluderentur, dicens: *c Omnis qui habuerit maculam de semine Aaron Sacerdotis, non accedet offerre hostias Domino; nec accedet ad ministerium eius, si cæcus fuerit, si claudus, si fracto pede, si manu, si gibbus, si lippus; aut si iugem scabiem, & cetera habuerit.* Et bis alias repetit: *ne descendens ex Aaron, si maculam habeat, accedat ad altare: ne Sanctuarium maculet.* In qua lege (vt aduertit Sanct. Gregorius) voluit Spiritus Diuinus nobis significare: in Lege Gratia, in qua Sacerdotes non per genus & familiam succedunt: non debere eligi ad hoc ministerium, cum defectus aliquos in anima habent, qui significantur per defectus corporis, ibi notatos; ac proinde non censentur vocati à Deo, qui illis maculis erunt defædari. Non vocat ad Sacerdotium *cæcos, nec lippos, nec albuginem in oculis habentes*, hoc est ignorantes, & imprudentes; non habentes scientiam rerum Dei, quàm eorum officium exigit; nec prudentiam & iudicium necessarium, ad ea præstanda, ad quæ Status ille obligat. Nubis enim amoris proprij, & inordinatarum passionum Catharactæ auferunt illi, aut turbant rationis iudicium, & animæ aspectum. Nec vocat *claudos, aut si fracto pede vel manu*, hoc est qui non rectâ incedunt per viam diuinorum mandatorum; nec animi robur habent, ad ea exequenda, & se in bonis operibus exercendos. Nec vocat *curuos & propensionem habentes ad res terrenas*; quia ipsa dignitas illos obligat ad semper aspicienda cælestia.

Ex His sequitur: non vocari à Deo eos, qui Sacerdotium quærunt præcipuè propter ambitionem honoris, aut rerum fortunæ cupiditatem. Spiritus enim Dei neminem propter fines ad eò terrenos impellit, cum iniuria dignitatis Sacerdotalis: quæ ad fines tendit cælestes. Qui verò eam quærunt propter fines illos, faciunt eam quasi mancipium seruire duobus vitijs totius mundi pessimis, quæ innumera alia consequuntur. Et vt plurimum pessima adhibent media, vt votorum suorum compotes fiant: conculcantes Ecclesiæ leges, vt frui possint honore, & bonis fortunæ, quæ inde spectant. Cum igitur illi *non intrent per ostium*, signum est, *fures eos esse, & latrones*, vturpantes dignitatem, qua indigni sunt; neque eis aperire Deum, sed Dæmonem, regentem titulo dignitatis sacrae ambitionem & auaritiam in eis prædominantes. Et, vt S. Petrus Simoni Mago dixit, *e pecunia tua tecum sit in perditionem* & c. ita ait. S. Chrysosto-

c. Leuit. 21
17.

in Pastor.
lib. 2. c. 2.
& c. & lib
i. Regist. c. 24.
S. Hieron.
Epist. ad
Fabiol.

d. Ioan. 10. 1

Acto 8. 20.

Homil. in
Act. Apost.

f Num. 16.
31. 35.

g sup. vers.
35.

h sup. vers.

i 2. Paral.
26. 19.

De Cōvers.
ad Clericos.
ca. 29.

k Ezechiel.
8. 8.

mus, possumus huiusmodi hominibus dicere: ambitio tua tecum sit in perditionem: quoniam putasti ambitu humano parari domum Dei. Et quamuis aliquando Deus dissimulet; interdum tamen seuerissimam accipit vindictam, ad caute' am reliquorum, qui timebunt exitus ad eò miseris, & punitiones ad eò horrendas. Quis enim non tremat attendens tremendum f *Dathan & Abyron supplicium*, quos *dirupta terra sub pedibus eorum*, & *aperiens os suum, deuorauit illos cum tabernaculis suis* & *uniuersa substantia eorum: descenderuntque vini in infernum*; idque propterea illis euenit, quòd ambitiosè Sacerdotium habere voluerint; quo nec digni erant, nec aliquo iure illis debebatur: cum non essent de Tribu Leui; & quis non contremiscat animaduertens: *g ignem egressum à Domino interfecisse ducentos quinquaginta viros, qui offerebant incensum*; eò quòd ambitiosè quæsiuissent Sacerdotium, quod Deus soli familiæ Aaron assignauerat: *h Mane inquit, notum faciet Dominus, qui ad se pertineant, & Sanctos applicat sibi: & quos elegerit appropinquabunt ei*. Quomodo autem id notum faciet? Primum pœna illa ignis ad terrorem rebellium, & arrogantium; & postea prodigio virgæ florentis, ad cautelam, & documentum humilium & subiectorum. Infeliciter cessit Ozia Regi, quod voluisset vsurpare dignitatem Sacerdotalem, quæ ad ipsum non pertinebat; eò quòd non esset de tribu Leui: cum enim *i manus teneret thuribulum, ut adoleret incensum: orta est lepra in fronte eius; ac propterea expulsus est è templo, & priuatus regno*, eò quòd voluisset Regiæ dignitati adiungere Sacerdotium. Quòd si lepra ambitionis, & auaritiæ animam occupantis eorum, qui appetunt Sacerdotium, etiam prodiret in faciem: multi Ozia essent in mundo ad terrorem futurorum. Quemadmodum S. Bernardus lamentabatur, referens, quæ suo tempore gerebantur. Curritur, inquit, passim ad Sacros Ordines, & reuerenda ipsis quoque Spiritibus Angelicis ministeria homines apprehendunt sine reuerentia, sine consideratione; neque enim signum regni occupare celestis, aut illius timent imperij gestare coronam: in quibus auaritia regnat, ambitio imperat, dominatur superbia, sedet iniquitas, luxuria etiam principatur. Et si iuxta Ezechielis prophetiam *k templi parietes fodiamus, pessima fortè apparet intra parietes abominatio, ut in domo Dei videamus horrendum*. Et inferius: ingrediuntur cum hac macula tabernaculum Dei uiuentis, & cum eadem in eo habitant, templum sanctum Domini pollutantes: iudicium multiplex accepturi: quòd tam grauissimas conscientias gerentes, nihilominus sese ingerunt in Sanctuarium Dei. Utinam magis currim inchoaturi, sedentes computarent; ne fortè sumptus nò habeant ad perficiendum. Utinam, qui continere non valent; perfectionem temerariè profiteri, aut cœlibatui dare nomina vererentur. Sumptuosa siquidem turris est; & verbum grande, quod non omnes capere possunt. Esset

aurem

autem sine dubio melius nubere, quam vri: & saluari in humili gradu fidelis populi; quam in Cleri sublimitate, & deteriori viuere, & districtius iudicari. Hæc S. Bernardus. Et ipsa experientia nos docet: eos, qui Sacerdotium adeunt, non vt Deo magis inserviant, sed præcipue ob fines & respectus temporales & humanos; vitam ducere indignam Sacerdotali dignitate, quam vitij & peccatis defædant, & inficiunt: vt postea videbimus.

DENIQUE cum Dei voluntas sit, ne Ecclesiæ Prælati temerè ac præcipitè Sacerdotium alicui conferant, non præmissis sufficienti eius aptitudinis examine; ac propterea dixerit Apostolus Timotheo discipulo suo: *Manus cito nemini imposueris, neque communicaueris peccatis alienis, si Sacros Ordines indignis contuleris*: certum itaque est, Deum non vocare huiusmodi homines: non enim excludendus esset vocatus à Deo.

§. II. *Varij modi, quibus Deus ad Sacerdotium vocat.*

EX HIS, quæ diximus, licet incipere deducere, quinam à Deo vocentur ad Sacerdotium; & quando desideria hunc Statum adeundi, sint & proueniant ab inspiratione & boni spiritus motione: quamuis re ipsa non sit valde facilè certè aliquid statuere. De multis enim Sanctis nouimus, quod à Deo permoti non solum Sacerdotiam non desiderarint; sed illud adire timuerint, ac refugerint: considerantes huius dignitatis celsitudinem, & quantam illa exigat puritatem; propriam item vilitatem & imbecillitatem. Si enim res attentius inspiciatur, Status Sacerdotij valde est affinis cum statu Prælatorum: non enim est Status tendentium ad perfectiorem, qualis est Monachorum; sed iam perfectorum; qualis est Episcoporum: quamuis non tantam exigat, atque illorum. Ac propterea S. Dionysius dixit: Religiosos debere contendere, vt tam Sancti ac perfecti sint, atq; sunt Sacerdotes; & S. Hieronymus ad Rusticū scribens, dixit: ita viue in monasterio, vt sis dignus, qui Clericus ordineris; & S. Thomas idè confirmat, dicens: quamuis Status Religiosus nomine status sit perfectior, quam simplicis Sacerdotis: Sacerdotem tamè maiorem habere dignitatem: sed quod destinetur ad excellentissima Altaris ministeria: ac proinde maiore requirere sanctitatè internam, quam Status Religionis. Quamobrè multi Monachi & Religiosi valde eminenter Sancti, vt S. Antonius, Hilari-
 2.
 De Eccles. Hier. c. 6. Epist. de forma viuendi. c. 2. g. 184. art. 4.
 2.
 Spiritus Dei in multis Sanctis est diuersus, ob fines etiã diuersos, iuxta æternæ sapientiæ decreta & cõsilia; nõ negamus ipsū Deū præmissis huiusmodi omnib. timorib. inspirare interdū & impellere ad hūc statū adeundū: aperiēdo
 suam

*Trid. Sess. 23
c. 2. & 8. ha-
betur c.*

Quando.

v. 14.

l. 1.

Tim. 5. 22.

*De Eccles.
Hier. c. 6.*

Epist. de for-

ma viuendi.

c. 2. g. 184.

art. 4.

2.

suam